

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

“Også parkeringsvagterne er i højt humør. Det her er deres store dag.

Parkeringsfesten to end all parkeringsfester

Kan cykel- og bilelskere finde hinanden?

Det er dagen vi alle har ventet på. Igennem årene er der blevet råbt og skreget på de små offentlige kontorer i byen, stole og kuglepenne er føjet igennem lokalerne, og gode venskaber er gået i brat opløsning i et inferno af knuste knogler og blodnæser. Debatten har raset og borgerrepræsentationer, lokale udvalg og tekniske forvaltninger har flere gange været ved at kæntre under de mange ophedede udvekslinger.

Men nu er det her, det lokale parkeringsanlæg i Rejsbygade på Vesterbro. En fredag eftermiddag mellem 16 og 17 bliver den hvide diamant under jorden indviet med pomp og pragt. Teknik- og Miljøforvaltningen har inviteret til fest, og for en stund er striden bilagt, krigsøkerne lagt til side. Unge børnefamilier og smilende bedsteforældre går forløste rundt mellem hinanden og tager godt for sig af gratis kaffe og kage.

Også parkeringsvagterne er i højt humør. Det her er deres store dag. Til daglig udstår de utålelige pinsler fra arrige bilister der er ved at få en blodprop bare de så meget som skimter en parkeringsvagt, men her, hvor alt er nymalet og imponerende hvidt, er der ingen knyttede næver.

En ung, spinkel fyr med langt pandehår, akkompagneret af et klaver og ni skønne ungdommer, står og synger *Right Next to the Right One*. Da sangen er slut, træder Niels fra lokaludvalget frem. Niels er lidt velpolstret og har brillen og gedeskæg:

“Ja, så er dagen kommet hvor parkeringsanlægget skal indvies,” næsten sukker han, og

så begynder han ellers at brokke sig over den stigende trafik i indre by.

Niels havde drømt om flere cykelstier, og nu står han her og skal præsentere 77 nye parkeringspladser klods op af Vega. Det er ikke nemt. Niels' hjerte banker tydeligvis for de bløde trafikanter, og da han slutter sin tale med et spagt: “bedre parkering – bedre byliv”, lyder det ikke overbevisende.

Heldigvis træder Anders fra Miljø- og Teknikforvaltningen til. Anders er slank og velklædt og har kort, gråsprængt hår. Anders er glad. Det er en stor fornøjelse for ham at stå her i dag, fortæller han os.

“Parkeringsanlægget er det første af sin art,” understreger han og sender Niels et hvast blik, “det første af sin art!”

Anders har i længere tid været stærkt bekymret over nattens ulovlige parkeringer. De er ikke blot et problem for de mange udrykningsfartøjer der må kile sig igennem det trange byrum, men også for de mange bilister der får parkeringsbøder. Det er tydeligt at

sidstnævnte gruppe lægger Anders meget på sinde. Det gør ondt i ham ved tanken om de mange stakler der dagligt må hoste op med surt opsparede håndrører blot fordi deres bil står lidt skævt parkeret.

Under hujen og klappen flår Anders gavepapiret af den indpakkede parkeringsautomat. Så knaser det med musik fra en ghettoblaster i hjørnet, og en flok dansende teenagepiger i grønne og gule T-shirts belejrer gulvet. Under dansen vælter de grønne piger en af de gule omkuld, og de skal lige til at sparke hende til plukfisk da en hel hær af gule piger træder dansende imellem og skubber de grønne væk. Det er et stærkt politisk budskab. Her i parkeringsanlægget tolererer vi ikke voldelige pigebander.

Da de grønne og gule piger atter begynde at danse fredsommeligt sammen, tænker jeg på om Niels og Anders også en dag vil finde hinanden? Den ene elsker cykler, den anden biler, men begge er de københavnere med et hjerte der banker for infrastruktur og byliv. Mon ikke der skulle være en chance? <<